

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem

Willow

ŠEPOT LESA

C PRESS

Dívka jménem Willow – Šepot lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová
Dívka jménem Willow – Šepot lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sabine Bohmannová

Dívka jménem
Willow
ŠEPOT LESA

Sabine Bohmannová

Dívka jménem
Willow
ŠEPOT LESA

 P R E S S

Sabine Bohlmann – EIN MÄDCHEN NAMENS WILLOW:
WALDGEFLÜSTER

© 2021 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Illustrations © Simona Ceccarelliová, 2021

Translation © Kristýna Lakomá, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4447-3

ISBN e-knihy 978-80-264-4543-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-4544-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4545-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Slyšíš to šeptání, šuškáni a špitání?

Slyšíš to šumění, šišláni a šepotání?

Mumlání, mručení?

Šelestění, hučení?

Nechej k sobě les proniknout.

Poslouchej, budeš žasnout.

Odvážíš se mu věřit?

Své srdce otevřít a uši nastražit?

Jako řeka k tobě proudí slova,

která se do vět skládají.

Bez odvahy se však pochopit nedají.

Tak seber svou kuráž a nedělej drahoty,

neboť jediný, kdo to dokáže, jsi ty.

Vítr ví všechno.

*Na Zemi žil již dlouho před námi.
Nosí v sobě miliony let staré příběhy
a může ti pošeptat každické tajemství.
Máš-li otázku, neváhej a zeptej se.
Vítr zná odpověď na všechno.*

Ticho. Naprosté ticho. Les dnes nevydal ani slůvko. Ani nezašeptal. Pohltil do sebe zvuky ulice, vlastně celého světa, a někam si je schoval. Možná že jen přeměnil hluk aut na šustění listů, výskot dětí z nedaleké školky na štěbetání ptáků a hukot letadel na nebi v bzučení včel.

Willow ležela v mechu pod starou vrbou před čarodějným domkem a naslouchala tichu. Pozorně poslouchala mlčení lesa.

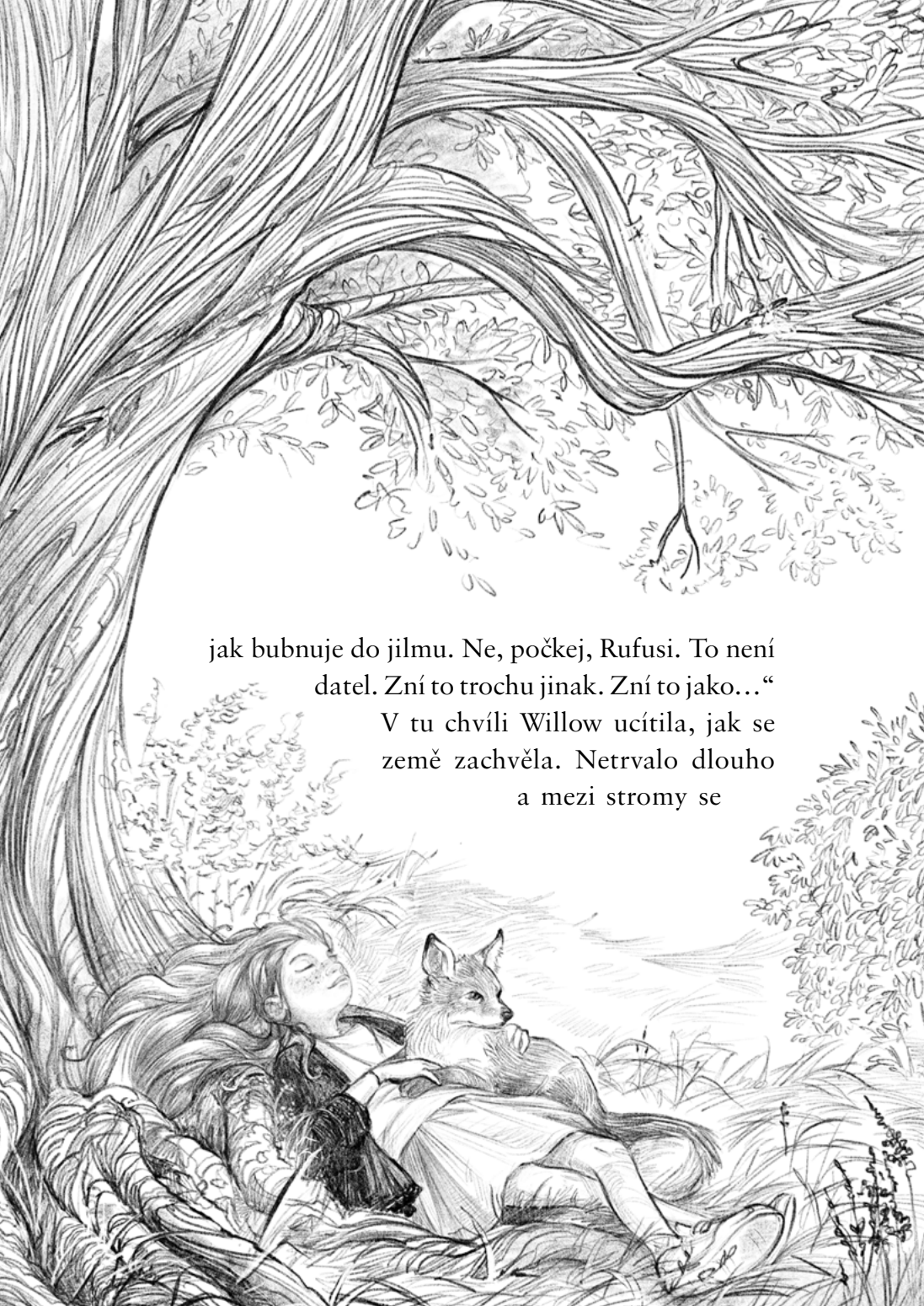
„No tak, mluv se mnou!“ zašeptala po chvílce. Pak zavřela oči a snažila se zachytit, co les zrovna našeptává. Ano, člověk dokáže lesu rozumět. Jen musí věnovat pozornost tomu, co vypráví. Willow si všimla, jako už mnohokrát předtím, že mlčení lesa není ve skutečnosti vůbec tak tiché.

„Nastraž uši!“ říkávala jí teta Alwina, když byla Willow ještě malá. Teta už ale zemřela a odkázala jí tento les a malý domek. A nejlepší věcí, kterou Willow po tetě zdědila, byly magické schopnosti.

Willow se pousmála. „Slyšíš, Rufusi?“ zeptala se lišáka, který hlavou spočíval na dívčině břiše a užíval si ticha. I on teď nastražil uši. Od doby, kdy měla Willow čarodějnou moc, se stal lišák jejím věrným společníkem. Jen když Willow odcházela z lesa, lišák v něm zůstával.

„Slyším vítr, jak se otírá o listy. Slyším bzukot sršního hnízda na dubu, slyším veverku ohlodávající šišku a pobíhání mravenců v nedalekém mraveništi. Slyším datla,

jak bubnuje do jilmu. Ne, počkej, Rufusi. To není datel. Zní to trochu jinak. Zní to jako...“
V tu chvíli Willow ucítila, jak se země zachvěla. Netrvalo dlouho a mezi stromy se

objevil velký barevný pták. Najednou všechno šeptání lesa ustalo a klid byl ten tam, protože ten barevný pták nebyl nikdo jiný než Markéta ve svém barevném oblečku. Byla opravdovou mistryní v přetváření starého obnošeného oblečení svých pěti starších bratrů, ze kterého si šila nové originální modely. Na hlavě měla čepici s bobříma ušima. Spolu s příchodem Markéty zaplavil Willow vodopád slov, kvůli kterému už na klid lesa nezbylo místo. Neměl nejmenší šanci. Markéta spustila jako kulomet.

„No to mě podrž! Willow, víš, co se dneska stalo? Když jsem přišla do lesa, Kehala se tak dobře schovala, že jsem místo ní pozdravila kámen. Řekla jsem mu: ‚Tady jsi, ty moje maličká!‘ Pak mi ale přišlo divné, že je moje želva tak studená. A Kehala, která celou dobu čekala hned vedle, se asi uchechtla. Možná jen kýchlá, ale to mě vem čert... znělo to vážně jako smích. Co myslíš, umí se želvy smát? Já teda myslím, že jo...“

„Markéto, všimla sis vůbec, že se při tvé chůzi chvěje zem v celém okolí? Měříš jen metr třicet, ale když člověk zavře oči, má pocit, že slyší dupat obřího slona.“

„Tak zaprvé měřím metr třicet tři a zadruhé jsem snad nějaká víla? Křídla mi musí teprve dorůst. A přilétnout na koštěti bys nám nedovolila!“

„Jak nedovolila? Nejsem přece žádná vedoucí, která o všem rozhoduje!“ protestovala Willow.

Markéta vytřeštila oči. „Takže tobě by nevadilo, kdybychom létaly na koštěti?“ zeptala se s nadšením.

„Měla jsem za to, že nejsme ten typ čarodějek. Nepamatuji si, že bych viděla tetu Alwinu, jak se prohání na koštěti.“

Markéta pokrčila rameny. „Třeba naše babičky a tety létaly, jen když jsme u toho nebyly,“ zamyslela se.

V tu chvíli k dívkám přiletěla sova a usadila se na jedné z větví nad nimi.

„Ahoj, Jolando!“ pozdravily ji sborově. Netrvalo dlouho a mezi stromy se objevila další dvě děvčata. Jedna z nich měla světle blondaté copánky a na sobě kožštinovou vestu. Druhá byla o něco menší a měla černé kudrlinky. Oblečené měla lacláče s náprsní kapsou, ze které vykukovala veverka. Byla to Valentýna s Lottikou, které se říkalo Lotti. Nyní už byla sestava čtyř čarodějek a s nimi i všech čtyř živelů kompletní. Každá z dívek totiž zastupovala jeden živel – Willow oheň, Valentýna vzduch, Markéta vodu a Lotti zemi. Nebylo tomu ani tak dávno, co čarodějná kniha Grimmoor svěřila Willow úkol najít další tři čarodějky, které se pak staly jejími velmi blízkými kamarádkami.

„Willow tvrdí, že dupu jako slon!“ stěžovala si Markéta.

„To jsem přece vůbec neřekla!“ obhajovala se Willow.

„Ale řekla!“

„Řekla jsem jako obří slon. To je úplně něco jiného.“

Markéta zkřížila ruce na prsou a předstírala, že ji to urazilo.

„Obří sloni jsou moji nejoblíbenější!“ snažila se ji utěšit Lotti a pevně ji objala.

„Víš ty co, Markéto? Půjčím ti tylovou sukni z baletní školy mojí mámy. V takové sukni se budeš jen vznášet,“ navrhla Lotti.

„Jupí! Víš, že jsem si tylovou sukni vždycky přála? Škoda, že moji bratři sukně nenosí. Kéž by aspoň jeden z nich chodil do baletu.“ Ta představa ji rozesmála.

„I kdyby byl jeden z tvých bratrů tanečník, nenosil by přece tylovou sukni, takže by z ní ani nemohl vyrůst!“ poznamenala Valentýna.

„Že ne? A kde je rovnoprávnost? Proč by nemohli tanečníci nosit sukně, když by třeba chtěli!“

„Ne, tanečníci nosí punčocháče a trikoty.“

„Ach jo, tak to nebudu mít nikdy svou vlastní tylovou sukni.“ Děvčata se zahihňala.

„Připravila jsem vám bylinkovou limonádu, dáte si?“ zeptala se Willow, ani nepočkala na odpověď a už z domku nesla tác se čtyřmi plnými skleničkami.

Byl horký den a bylinková limonáda byla přesně to, co děvčata právě potřebovala.

Lotti vytáhla z jedné kapsy oříšek a z druhé louskáček. Oříšek rozlouskla a podala ho veverce, která ho zblajzla, ani nestačily mrknout.

„Drobek se ještě nenaučil louskat si oříšky sám?“ zeptala se Willow.

Lotti zavrtěla hlavou. „Beze mě by umřel hladý.“

„Jen ho rozmazluješ. To je jasné, že to neudělá sám, když ty to za něj uděláš dřív!“

„Ale přece ho nenechám hladovět!“ sklonila Lotti hlavu ke své malé veverce, která právě hopsala k Rufusovi s úmyslem ho trošku poškádlit.

Chvilku nato už Markéta, Lotti, Rufus a Drobek řádili po okolí. V tom zmatku ani nevěděli, kdo má zrovna babu a kdo chce koho zlechtat. Willow ležela na zádech a pozorovala vrcholky stromů.

„Ty jsi dnes nějaká tichá, Willow!“ všimla si Valen-
týna a posadila se vedle kamarádky. „Stalo se ti něco?“

Willow si povzdechla. „Nic se nestalo. Jen mě štve
Gundula. Je strašně vlezlá. Hlavně tátu pořád jen vy-
užívá a on si toho vůbec nevšiml!“

„Co dělá tak špatného?“ zeptala se Lotti, která sotva
popadala dech a svalila se k dívkám na trávu.

Willow se zhluboka nadechla a spustila. Čím déle vy-
právěla, tím byla rozčilenější. „Předminulé pondělí nám
přinesla domácí chleba, který upekla. Nejen že byl podle
nějakého eko-bio-veganského receptu nebo tak něco, ale
k tomu byl ještě totálně odporný – ani tátovi nechutnal.
Stačilo se na něj jen podívat a celý se rozpadl. Museli
jsme ho pak jíst z talíře lžičkou. Už jsme ho nemohli
ani vidět, a tak jsme hodili zbytky přes plot susedovic
slepícím. Ale ani ony to nechtěly sezobat. V úterý nám
zase přinesla řízek zelence chocholátého a půl hodiny
vysvětlovala, jak se o něj máme starat. Přitom je to nej-
méně náročná kytky na světě. Tu nejde přelít ani nechat
vyschnout. Ve středu si všimla, že se na tátově košili
rozpáral šev. Vzala si ji domů a už ve čtvrtek ji přinesla
zpět zašitou. Jako bych to bývala nemohla spravit jed-
noduchým zaříkávadlem... Když ale já to prostě vůbec
nepostřehla. V pátek nám klepala na dveře s flaškou
vína, která jí údajně nešla otevřít. A protože se to tátovi
podařilo, chtěla ji s ním u nás doma rovnou vypít jako

poděkování.“ Willow se plácla dlaní do čela. „Ona je tak hloupá!“

„Ale to je přece všechno hrozně milé,“ namítla Valentýna opatrně.

„Přesně tak,“ souhlasila s ní Markéta.

„Ano, tehdy to ještě šlo,“ pokračovala Willow, „ale další týden v pondělí přišla, jestli by si mohla půjčit naši sekačku a k tomu i tátu, který by jí tu trávu měl posekat, protože pro ni je to příliš náročné. V úterý jí táta šrouboval žárovku do lampy. Když se za pár hodin vrátil, vypadlo z něj, že tu žárovku měl zašroubovat do lustru, který ale bylo třeba připevnit na strop. Aby to mohl udělat, musel ještě opravit žebřík. K tomu potřeboval správné šroubky, pro které musel zajet do hobby marketu. Předtím ale přezul Gundule auto do letních pneumatik, protože to prý ještě nestihla. A nemusím vám připomínat, že je půlka léta za námi. Teď už nad tím děvčata kroutila hlavami. A to Willow ještě zdaleka neskončila: „Ve středu si u nás chtěla vyprat prádlo, a to si nedávno koupila novou pračku! Ale v té prý zrovna měla hedvábné halenky. Ve čtvrtek si natrhala růže z našeho záhonu, neboť měla její máma narozeniny. V pátek přinesla velký koš rozbitých hraček od Gideona a Geraldiny a požádala tátu, aby je opravil!“ Willow se rozesmála. „Táta a něco opravit – to je vtip sám o sobě. Má přinejmenším obě ruce levé. Tak jsem je tajně opravila

čarodějným zařikávadlem, a jak si pro ně přišli, zmínil se Gideon, že je teď všechny může draze prodat na internetu a koupit si za ty peníze nový Playstation 5!“

„Chápu,“ začala Valentýna zamyšleně, „nejdřív je milá, ale pak chce na oplátku protislužbu!“

Willow přikývla. „Přesně tak. Navíc na tátů mrká svými nalepenými řasami, že to člověka div neodfoukne.“

„Mně se vždycky zdála jako pěkná osina v zadku,“ poznamenala Lotti.

„To jo, jako by měla o kolečko navíc,“ přidala se Markéta.

„A ještě se k nám sama pozvala na jídlo. I s Gideonem a Geraldinou. Znova. A víte, jak je těžké najít něco, co smějí jíst.“

Všechny tři přikývly.

„Vždyť oni jsou vlastně farinariáni a glutenari-cosi a tohle všechno,“ vzpomněla si Valentýna.

„Ano, oni jednoduše nic normálního nejedí, a když člověk najde něco, co jíst můžou, tak jim to pro změnu nechutná!“ vysvětlila Willow.

„To jsem ráda, že moje máma má tátů a že se ještě pořád mají rádi,“ zamyslela se Lotti.

„Máš recht,“ spustila Markéta, „moji rodiče se mají taky rádi, dokonce hodně rádi. Všude se vodí za ruce!“

Willow si povzdechla. „Moji rodiče by se taky bývali měli rádi, kdyby tu moje máma byla.“

Markéta a Lotti se na sebe vyděšeně podívaly.

„Promiň,“ omluvila se Markéta, „nechtěla jsem tě rozsmutnit!“

„Já taky ne!“ přidala se Lotti.

„Pro moje rodiče bylo lepší, že se rozešli. Pořád se jen hádali,“ svěřila se Valentýna.

„Nechybí ti táta někdy?“ zeptala se Lotti.

Valentýna se zamyslela a pak pokrčila rameny. „Vždyť my ho vidáme. Na narozeniny a tak. Jediné, co mi vadí, je, že má novou přítelkyni, která je přinejmenším stejně otravná jako tvoje Gundula, Willow.“

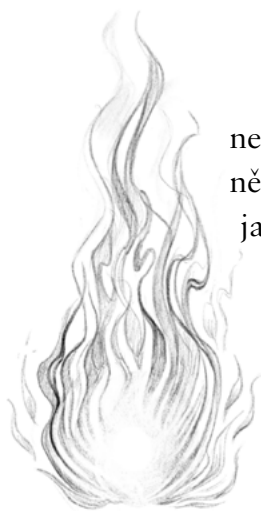
„Ona není moje!“ ohradila se Willow. „Ale mám pocit, že by chtěla být. Paní Gundula Flynnová!“ Willow

zvedla svou dlaň a vytvořila plamínek, který vytvarovala do malé ohnivě kuličky a nechala ji poletovat ve vzduchu.

„Když jsi našťvaná, je tvůj oheň zářivější než obvykle. A taky se zdá mnohem rozpálenější,“ prohodila Lotti a pozorovala kuličku, jak stoupá výš a výš a pomalu se rozplývá.

„Dopřavdy si myslíš, že by si tvého tátu chtěla vzít? Jestli ano, tak chci jít za družičku a rozhazovat plátky růží!“ vykřikla Lotti.

„Pane bože, to snad ne! Doufám, že tak daleko nezajde. To by mi ještě scházelo, aby se k nám všichni tři spolu se zlatou rybkou

nastěhovali. Neustále čarují nové díry ve stropě a trhliny v parketách, do kterých by se jí mohl zaseknout podpatek, aby se jí u nás nelíbilo. Ale ona pořád jen opakuje, jak by to u nás všechno pěkně zrekonstruovala.“ Willow našpulila rty, zamrkala řasami a napodobila Gundulin hlas: „Implementovala bych pár změn. Ze všeho nejdřív likvidace serpuly lacrymans, zářivější stropní osvětlení, imitace kamene na zeď, do kouta orientální paraván a do zahrady jacuzzi!“ pronesla povýšeným tónem.

„To jsi mluvila jakým jazykem?“ zeptala se Lotti, která rozuměla každému druhému slovu.

„No, asi to bylo gundulsky!“ odvětila Markéta.

Willow se napřímila: „Tomu musíme zabránit dřív, než bude pozdě. Díry ani trhliny pro ni pravděpodobně nebudou dostatečnou překážkou. Pomůžete mi?“ zeptala se kamarádek a zoufale těkala pohledem z jedné na druhou.

Valentýna, Markéta a Lotti přikývly.

„Co podnikneme?“ zeptala se Valentýna.

„Musíme vymyslet plán. Koneckonců, jsme přece jen čarodějky, určitě nás něco napadne!“ vyskočila nadšeně Willow.

„Možná by Grimmoor mohla mít nějaký nápad,“ napadlo Valentýnu.

Grimmoor byla stará moudrá čarodějná kniha, ale nebylo to s ní vůbec lehké. Listovala stránkami, jen když to považovala za správné. Takže si svou moudrost často

nechávala pro sebe. Někdy zase považovala to, co chce dívkám předat, za tak důležité, že ani nestíhala obracet stránky a psát. Dnes ovšem kniha ležela zavřená na kuchyňském stole v čarodějném domku, jako by spala.

„Ahoj, Grimmoor, spíš?“ zeptala se Lotti opatrně. V tom se kniha najednou otevřela a psala:

Lotti zavrtěla hlavou.

„Ale taky jsem nikdy neviděla, že by si kniha sama popisovala stránky!“ ušklíbla se Markéta.

„A nemáš někdy hlad?“ zajímala se Lotti a hladila knihu po listech.

„Co tak knihy obvykle jedí, Lotti?“ zeptala se Willow pobaveně.

„Třeba písmenkovou polévku,“ vypálila Lotti a dívky se zahihňaly.

„*Živím se síranem barnatým, olovnínými vešmi, louhem a troškou inkoustu,*“ napsala Grimmoor a dál na vtip nereagovala.

„Olovňnými vešmi?“ Lotti znechuceně nakrčila nos.

„*Jak vám mohu pomoci?*“ zeptala se kniha.

„Willow má takový problém,“ začala Markéta.

„Gundula si ji chce vzít!“ vysvětlila Lotti.

„*Není na to Willow moc mladá? Můžou se dívky vdávat v jedenácti letech?*“ zeptala se kniha a dívky se opět zahihňaly.

„Willow ne, ale tátu!“

„*Ona si chce vzít svého tátu? Smí se to?????*“ napsala kniha a pěti otazníky dávala najevo své zděšení.

„Gundula si chce vzít Willowina tátu,“ znovu vysvětlovala Markéta, tentokrát co nejpomaleji a nejjasněji, jak uměla, a přitom obrátila oči v sloup.

„V každém případě ho chce rozhodně sbalit!“ dodala Valentýna a Willow prudce přikývla, aby to celé potvrdila.

„*Možná by si ale Willowin táta vzal Gundulu za ženu rád. Třeba by ho to udělalo šťastným,*“ napsala kniha.

„Táta vůbec neví, co je ona zač. Ona je... je... ach...“ přemýšlela Willow usilovně.

„Čarodějnice!“ zvolala Lotti.

„Ježibaba! Čarodějnice, ale rozhodně ne ta hodná!“
dodala Markéta a zněla nesmírně přesvědčivě.

Knihy se na chvíli odmlčela, jako by přemýšlela.

„*Jste si jisté? Je opravdu čarodějnice?*“ zeptala se.

Dívky se na sebe podívaly.

„Každopádně s tím musíme něco udělat. Musíme se jí nějak zbavit. Tedy, ne úplně zbavit, jen ji přimět, aby nás nechala na pokoji, a ty nám s tím musíš pomoci, Grimmoor!“ naléhala Valentýna neodbytně.

„*Budu o tom přemýšlet! Zrovna mě nenapadá žádné zaklínadlo... To si nejde jen tak vycucát z listu.*“ napsala kniha a zavřela se.

„Měly jsme říct Grimmoor pravdu,“ prohodila Valentýna po cestě domů.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Lotti.

„No to, že Gundula ve skutečnosti není čarodějnice!“

„Ale ona přece čarodějnice je – tedy ne ta, co umí čarovat. Ale je to stejné, jako když o někom řekneš, že je kráva nebo husa, i když vlastně není,“ vysvětlila jí Markéta.

„Přesně, to se jen tak říká,“ potvrdila Willow.

Procházely se lesem dál a dál. Objevovaly nové stezky, hnízda nebo stopy zvířat. Prohlížely si mohutné kořeny stromů, jedly lesní plody a přeskakovaly potůček, který

protékal celým lesem. Plnými doušky vdechovaly jeho nádhernou vůni a cítily se naprosto svobodné.

Najednou se Willow zastavila. „Slyšíte to taky?“

„Myslíš to klepání?“ zeptala se Lotti.

„Zní to jako datel. Zkrátka a jednoduše obyčejný datel,“ řekla Markéta.

„Mně to nepřipadá jako datel. Spíš jako by někdo něco stavěl,“ zamýšlela se Willow.

„Ano, datel, který si staví hnízdo v dutině stromu,“ zaradovala se Lotti.

„Willow, ty snad slyšíš strašidla!“ smála se Markéta.

„Třeba jsou to lesní strašidla, která si kladivem a hřebíky staví strašidelný hrad,“ šeptala Valentýna tajemně.

„Ale já tu žádná strašidla nechci!“ přitiskla se Lotti ustrašeně k Willow. Ta ji se smíchem objala kolem ramen. Vydaly se po cestičce z lesa ven.

„Neměj strach, Lotti. Zapomněla jsi snad? Les je náš kamarád, který nás vždycky ochrání. Svými silnými větvemi a pevnými kořeny zažene strašidla na útěk.“

Když došly na kraj hvozdu, rozloučily se se svými magickými zvířaty a pokračovaly cestičkou, která vedla k Willowinu domu a do Soví uličky.

„Pustíme se do toho o víkendu společně? Do té doby už Grimmoor určitě něco napadne,“ navrhla Willow.

„Co takhle v pátek přespat v čarodějném domku?“ zeptala se Valentýna.

„No hrome, pyžamová party? Tak to by bylo přímo geniální!“ zvolala Markéta tak nadšeně, až se jí samou radostí začervenaly tváře. I Valentýna a Lotti byly rozhodně pro.

„A při té příležitosti můžeme rovnou oslavit první den prázdnin!“ radovala se Markéta.

„První den prázdnin!“ vyskočila Willow radostně.

„Naše první léto jako čarodějky,“ poznamenala Valentýna, z jejíž tváře se dalo vyčíst, jak moc se na prázdniny těší.

„Máme takové štěstí, že nikdo z nás na prázdniny neodjíždí pryč,“ přidala se Lotti.

„To je pravda. Moje máma se mi dalekosáhle omlouvala, že letos nikam nepojedeme. Ale dovolená se šesti dětmi je prostě moc drahá. Předstírala jsem, jak mě to mrzí, ale že to chápu,“ hihňala se Markéta.

„Moje máma zase musí nechat svou baletní školu přes léto otevřenou, kvůli nějakému tanečnímu projektu,“ zmínila se Lotti.

„My jsme se sem stejně přistěhovali teprve na jaře a prázdniny jsem měla posledních pár let tak nějak pořádk,“ řekla Willow, která se v minulosti musela neustále stěhovat z místa na místo.

Posledně bydlela se svým tátou jeden rok v Singapuru. Byla tedy ráda, že si na nějakou dobu může od cestování odpočinout. Willow si šťastně povzdechla. Díky